

Husmænd i saa stort Tal som muligt til saa stor Dygtighed som muligt, saa at de kunne komme til at staa som lysende Forbilleder for vordende Husmænd, og at man ved Statens Hjælp skal søge at faa Jord til flere Husmænd. Jeg er den højtærede Minister taknemmelig for, at han har forelagt Forslaget i udvidet Skikkelse. Naar denne Udvidelse er betydelig mindre, end jeg vilde anse for ønskeligt, ja, endog for forsvarligt, glemmer jeg ikke de mange Hensyn, som den højtærede Minister mulig har været nødt til at tage ved Udarbejdelsen af Forslaget, og jeg vil haabe, at man her i Folketinget vil sætte Kravene om en yderligere Udvidelse saa stærkt frem, at det vil lykkes at fjerne adskillige af de Hindringer, som det ikke har været muligt for den højtærede Minister alene at overvinde. Jeg ved, at den højtærede Minister virkelig har Hjertelag for denne Sag og Forstaaelse af dens overordentlige Betydning. Jeg erindrer, hvorledes den højtærede Minister i 1893 sammen med et andet æret Medlem her i Tinget og mig stillede Forslag om at forhindre, at de ganske smaa Jordbrug bleve slugte af de større, og jeg erindrer, hvorledes den højtærede Minister den Gang som Ordfører for Forslagsstillerne talte varmt for Forslaget over for de Angreb, der da bleve rettede imod det.

De Ændringer i det foreliggende Lovforslag, som jeg mener især burde foretages, ere en Forhøjelse af Beløbet baade til de enkelte Brug og til Sagen i det hele. Naar jeg nævner et forhøjet Beløb til de enkelte Brug, mener jeg et forhøjet Maksimumsbeløb. Jeg indrømmer, at det kan være i sin Orden, at der for dem, der mene bedst at kunne magte en lille Bedrift til 4,000 Kr., og som have mest Lyst til at faa fat paa en saadan, ogsaa fremdeles bliver aabnet Vej dertil, men jeg mener, at man maa have Maksimumsbeløbet højere op end til de 5,000 Kr. Endvidere har jeg vanskeligt ved at forstaa, hvorfor man med Hensyn til Laanene vil tænke paa at slaa ind paa en anden Vej end den, vi have fulgt gennem de forløbne 5 Aar. Dette, at Staten laaner Penge for igen at sætte dem i solide Panter, forringer jo ikke dens Status. Der er Værdi for Pengene, og der er, for saa vidt man i det hele taget kan faa det, personlige Garantier for, at de Mænd, til hvem disse Lodder og disse Penge af Staten blive betroede, virkelig ere brave, dygtige og solide Mænd, i højere Grad, end man i Alminde-

lighed kan gøre Regning paa, naar man laaner Penge ud til hvem som helst.

Det var disse Bemærkninger, jeg havde Lyst til at fremføre. Jeg vil bede det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, om at overveje dem med Velvillie. Man taler undertiden om Sagkundskab, ikke alene i Almindelighed, men ogsaa om den Sagkundskab, der findes her i Salen mellem Tingets Medlemmer. Jeg drister mig til at mene, at jeg hører til de sagkyndige hvad det foreliggende Spørgsmaal angaar. Jeg mener, at hver enkelt Rigsdagsmand har en alvorlig Forpligtelse til at stille sin Sagkundskab til Raadighed under Arbejdet her i Rigsdagen, under det Arbejde, som vi alle gerne i Fællesskab ville gøre for at gavne vort Samfund. Derfor har jeg forlangt Ordet ogsaa under denne Sags Behandling. Dersom nu en eller anden vilde sige: Jeg vil indrømme, at du har nogen Sagkundskab angaaende dette Spørgsmaal, men du har ingen eller i alt Fald liden Sagkundskab med Hensyn til Spørgsmaalet om Københavns Personbanegaard — som jeg ogsaa tillod mig at tale om, da den Sag forelaa —, vil jeg dertil sige: Jeg har i alt Fald saa megen Sagkundskab ogsaa til det Spørgsmaal, at jeg ved, at dersom vi bruge saa mange Penge til den Sags Gennemførelse, at vi af den Grund have for faa Penge til det foreliggende Lovforslags Gennemførelse, gaa vi aldeles bestemt forkert i Byen. Saa vidt strækker min Sagkundskab sig, ogsaa paa dette Omraade.

K. Pedersen: Jeg er enig med det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgkreds (N. Pedersen), naar han udtalte, at denne Lov i de Aar, vi have haft den, har virket meget tilfredsstillende i alle Henseender. Jeg har ved enhver Lejlighed, som er bleven mig givet, udtalt min Tilfredshed med den. Min Tilfredshed med denne Lov er særlig knyttet til det Princip, som er nedlagt i Loven, nemlig at Staten har anerkendt, at den skal være behjælpelig med at skaffe ubemidlede Adgang til Danmarks Jord. Det er et Hovedpunkt i den Lov, som vi nu skulle revidere. Jeg har gjort den Opdagelse, at naar jeg paa mine Møder har gjort opmærksom paa dette Forhold, har Befolkningen saare let ved at følge med. Der har ogsaa været Tilfælde, hvor Folk ere komne til mig, efter at jeg har holdt et saadant Møde og der omtalt denne Sag paa den Maade, jeg nu omtaler den, og